

hold i Vestindien og dels kan være feilende paa Grund af den Retning i Dpfattelsen, hvortil jeg i det Hele taget ved disse Maaneders Undersøgelser er kommen angaaende disse vestindiske Forhold. Medlemmerno af Udvalget have imidlertid anset det for en Samvittighedspligt at høre os for til alle Sider angaaende dette vanskelige Hverv, der har paaligget os, og at søge Kundskab om de virkelige Tilstande og Forhold, hvor vi kunde finde den. Navnlig har jeg i dette Stykke henvendt mig til en Mand her i Staden, der med Hensyn til Anskuelser aldeles sympathiserer med den høitagtede Finansminister, og som har et mangeaarigt Bekjendtskab til Vestindien og store Interesser derovre. Denne Mand har, sandhedskjærlig som han er, efterat han har gjort Sit for at overbevise mig om, at man kunde gaa ind paa Finansministerens Plan, indrømmet, at han troede, at denne Sum var meget for lille; ja, jeg tror, at Udtrykket var endnu langt stærkere. Fordi Summen imidlertid var meget for lille, og multigt Intet vilde udrette, kunde der dog endnu maasse være Spørgsmaal fra vor Side, der overmaade gjerne ville vise vor Belvilke imod Vestindien i Gjerningen, naar vi kunne forsvare det, om at gaa ind paa Forslaget, men hvorledes er Stillingen? Seg tror ikke, det skal kunne negtes, at man, naar man gennemgaar det vestindiske Budget, vil se, at der ikke blot uden Skade, men med Nytte, kan foretages meget betydelige Reduktioner, meget betydelige Besparelser dert. Er der noget Sted, hvor Simplifikation og Økonomi er en berettiget Fordring, er jeg overbevist om, at den, der med nogen Umage gennemgaar den vestindiske Ordning, maa se, at det er der, men dersom vi efter § 1 i Lovforslaget samtykkede i for et enkelt Aar, eller for et Par Aar, eller i det forlangte Aaremaal, at give det Tilskud, den ærede Finansminister har forlangt, vilde vi derved efter den Dpfattelse af de forhaandenværende Forhold, som gjør sig gjældende i Vestindien, borttage en Spore for alle Bed-

kommende derovre til at søge, finde og iværksætte de Reforme, hvortil det trænges. Vi have ikke undladt, i al Fortrolighed udtømmende at meddele den høitagtede Finansminister vor Dpfattelse af Tilstandene og Forholdene derovre, og det er os bekjendt, at den ærede Minister har indledet Reforme, som han dog ikke har troet at kunde meddele os nu, men da han allerede for en Maaned siden sendte Dernes Guverniør tilbage dertil, er der ingen Tvivl om, at disse Reforme allerede maa være paabegyndte, tagne under Overveelse og Arbejde derovre. Det forekommer mig derfor, at vi allerede ved Begyndelsen af næste Rigsdagsamling maatte kunne vente af se saadanne Resultater deraf, som vilde kunne give os en større Fortrosthing til at bringe Offre for Vestindien end den, der nu er tilstede blandt dem af os, som have den Dpfattelse af Forholdet, som jeg i Grunden kan sige, at alle Udvalgets Medlemmer have udtalt. Vi kunde da maasse overhovedet naa den Fortrosthing til Regjeringens Forholdsregler, som endnu maa mangle os. Seg paastaar, hvad der ogsaa er antydet i Betænkningen, at, er der noget Forhold, hvori der i Realiteteten var Anledning for Rigsdagen til at se med sine egne Øine, altsaa f. Ex. gennem en parlamentarisk Kommission, saa er det netop i de vestindiske Forhold, men dette vilde være forbundet med saa mange Vanskeligheder i Udførelsen, fra Rigsdagens Side og saa betænkligt i andre Henseender med Hensyn til det Indtryk, det vilde gjøre derovre, at vi have indskrænket os til at antyde den Forventning ligesoverfor den ærede Minister, at han vil foretage omfattende Undersøgelser og forelægge os dem saaledes, at vi ikke bevæge os med den Vanskelighed og den Usikkerhed, hvormed vi endnu i dette Dieblik bevæge os. Seg skal ikke gaa ind paa nogen Diskussion om de enkelte Poster, som Ministeren har berørt imod Udvalget, thi jeg veed, at Udvalgets ærede Ordfører vil gjøre dette bedre, end jeg formaaer. Seg